

Revista literară nr.4
Martie 2009

LA CEAS ANIVERSAR

ION CREANGĂ
RADU GYR
VALERIU ANANIA
NICHITA STĂNESCU

ION CREANGĂ

Născut la 1 martie 1837 Humulești, județul Neamț

A scris povești, povestiri, operă autobiografică.

Creangă vorbește parcă în fața noastră așa cum niciun scriitor nu a mai reușit până acum și inima noastră saltă de bucurie. Vorbește despre copilărie așa cum este ea și noi ne regăsim în acele fapte, năzbâtii într-o oarecare măsură.

(n. 2 martie 1905 la Câmpulung Muscel - d. 29 aprilie 1975, București, pseudonimul literar al lui **Radu Demetrescu**) este:

un poet

dramaturg

eseist

gazetar român.

VALERIU ANANIA

(n. 18 martie 1921, comuna Glăvile, județul Vâlcea)\

Poet

Prozator

Dramaturg

POEZIA, SUPREMA TRĂIRE

Autor: Safta Alina

RADU GYR (n. 2 martie 1905 la Câmpulung Muscel - d. 29 aprilie 1975, București, pseudonimul literar al lui **Radu Demetrescu**) este un poet, dramaturg, eseist și gazetar român.

Dincolo de poetul care asemenea unui muzician alege notele sufletului care vibrează cel mai bine într-un anumit moment, poetul se simte încorsetat. Sufletul vibrează nu la frumos, ideal, ci este răspunsul unei nevoi materiale. Poezia devine materie, trăire. Drama, suferința, răzbate dincolo de versuri. Este o poezie inedită, pentru că stările poetului sunt extrinseci. Visul poetic ia forma fantasmei, care este văzut ca o stare a supremei speranțe. Poetul se detașează de efemer și pătrunde în metafizic. El se contopește cu suferința divină. Dumnezeu este o formă de supraviețuire mai presus de suferință. Versurile sale capătă note grave. Cuvintele simple dor și transpun această durere în sufletul cititorului. Cuvântul care doare adună în el suferința fizică, astfel, poezia lui Gyr devine o poetică a durerii metafizice. Versul ia forma poetică a captivității, este zidul rece, este celula, este anularea identității. La polul opus al suferinței în antiteză și progresiv, răzbate optimismul, forța interioară, care triumfă dincolo de trupul slăbit, care simte foamea, frigul. Și poezia devine stare de vis, ca rezultat al dorinței de adâncă detașare.

Versul durere devine versul optimismului care are ca sursă sentimentul religios, dorința de izbăvire, mântuire prin suferință. Poezia devine un exercițiu spiritual.

Pe această pendulare, între aceste coordonate, se înscrie poezia lui Gyr.

Horia Sima afirma: „Visul lui Gyr este acela al ierarhiei valorilor, care îl smulge pe individ din zoologie și-l înzestrează cu dimensiunea transcendentalului.”

Dincolo de suferință, de acea frământare și groază, poezia lui Radu Gyr, scrisă între zidurile închisorii, în temniță, se înalță prin optimism și tonul solemn prin care se evidențiază menirea unui popor de a dăinui. Toate creațiile din această grea perioadă valorifică oximoronul: fiecare zid, lacăt, lanț care sugerează suferința devin datorită talentului literar al autorului trăire supremă, izbândă prin puterea credinței. Mântuitorul pare a fi modelul suprem de trăire și poezia devine trăire sfântă, făcând fiecare vers să vibreze în sufletele noastre peste timp. Suferința ia forma izbăvirii ființei și neamului, cum el însuși definește starea: „Flămând de lume, nesătul de cer”,...

Fiecare poezie redă o stare a poetului, care pare o treaptă spre izbândă prin apropierea de cele sfinte, de divinitate. Poetul se sustrage de la suferința fizică și ascende spre o izbăvire, spre o viață care înseamnă apropiere de divinitate și o detașare de cele care subscriu suferinței.

Versurile sunt simple, poetul reușind să dea viață versului, un vers care frapează prin suferință, ca mai apoi, parcă o forță mai presus de orice să anunțe prin vers izbânda.

Într-un final, poetul este copleșit de aceste sentimente de dragoste față de persoanele apropiate și spune durerea sfâșietoare care nu o mai poate înăbuși: „Am avut un copil și-o nevastă/Acum o sută, o mie de ani. /Auziți păianjeni? Auziți sobolani? /Am avut un copil și-o nevastă. “

Poetul se identifică în aceste versuri cu neamul, cu patria, cu sacrificiul pentru valori și aceasta pare să fie rodul credinței, toate ilustrate inegalabil în versuri de o tulburătoare frumusețe.

Creația sa pare că vine din adânc și parcă se adresează viitorului, emanând speranță, încredere.

Domnul profesor Constantin Emilian Bucescu îl denumea „Homer al închisorilor”: "Radu Gyr a evoluat pe un plan mereu ascendent, de la zborul primelor începuturi, sub auspiciile autohtonismului întâlnit în poezia lui Crainic și Pillat, însă diferențiindu-se de ei și, mai ales, delimitându-se de epigonism, și până a reușit să dea poeziei sale o amprentă proprie, devenind una din gloriile liricii românești, din anii premergători deceniului patru al secolului trecut. Modern și tradițional, totodată, în arta lui, fondul național re apare în grația agrestă, patriarhală a poeziilor sale".

VALERIU ANANIA, PERSONALITATE MARCANTĂ A CULTURII ȘI LITERATURII

Profesor: Safta Alina

Valeriu Anania se numără printre cei mai importanți poeți de inspirație religioasă din literatura secolului al XXI - lea care deschid porți strălucite spre o poezie a sufletului omenesc.

Universul creației sale redă într-o formă originală acea pendulare a sufletului între divin și efemer – pământ și cer, legate prin puterea nebănuită a cuvântului trăit prin binecuvântarea divină. Dincolo de versuri, poezia se naște din profunzime, din trăire interioară și se adresează tuturor vârstelor, tinzând spre universalitatea trăirii.

Laitmotivul operei este acea căutare a Sinelui, a unui suflet ce se află în căutarea perfecțiunii. Dar, dincolo de această trăire interioară, se regăsește în versuri acel Sine regăsit în toți, acea preumblare a Sinelui, explorare a lumii văzute și nevăzute, care nu este altceva decât desăvârșirea.

Volumul intitulat *Din spumele mării*, aduce în prim plan imaginea monumentală a unui mare om de cultură. Studiile sale cuprind sinteze spirituale ale unui popor: modele biblice, modele istorice, eseuri de teologie a culturii, interviuri pe teme culturale.

Scriitorul mărturisește că poezia sa este adresată sufletului, SINELUI, adică se vrea trăită de un cititor care să o considere o „hrană spirituală”: „Cultiv poezia limpede (atât cât poate fi) dintr-un dublu respect: față de limba română și față de cititor”.

Creația împrumută din acel limbaj al scrierilor religioase care aduce cu el desăvârșirea, el coboară din sferele înalte și aduce în proză și poezie acea trăire dincolo de simțire.

Pagini din cultura poporului nostru prind contur în fața cititorului și suntem purtați pe aripi de istorie, de sinteze de limbă, literatură, folclor și religie.

În capitolul „*Poezia religioasă română modernă / Mari poeți de inspirație creștină*”, autorul, S. Frunză redă câteva creații de inspirație religioasă ale unor mari scriitori: M. Eminescu, V. Voiculescu, Al. Vlahuță, Alexandru Macedonski, O. Goga, Șt. O. Iosif, T. Arghezi, N. Crainic, I. Pillat, L. Blaga, S. Tudor, ... Valeriu Anania...

Preluând teme, motive folclorice autorul aduce în prim plan valorile unui popor. *Miorița* pare acea carte a unui popor în care se nasc superstiții, tradiții, blesteme, concepții ale românului în fața vieții și morții.

Amintirea arde pentru Anania și aduce cu ea magia spunerii, magia cuvântului trăit și spus. Cu o artă cinematografică, portretele prind viață în eternitatea sufletului. Autorul nu își propune să facă un portret, ci ne face pe noi, cititorii, părtașii unor fapte izvorâte din aducerile aminte.

Sufletul vibrează și dă viață fiecărui element al realității, dar arta spunerii se transformă în magie. Așa cum spunea: „Cartea mea s-ar vrea citită mai mult în spirit decât în literă. Adevărurile ei sunt mai întâi sufletești...”

Cartea sa este o extraordinară istorie a unui secol de poezie, a unor suflete dornice de perfecțiune, a unor oameni care trăiesc prin creație, a unor momente ce devin universale prin valoarea lor. Autorul propune o altfel de prezentare a unor scriitori, fiind un deschizător de drumuri. Prin paginile sale creația se naște parcă sub ochii noștri, iar paginile memorabile fascinează cititorul prin simplitatea limbajului și profunzimea ideilor. Este acel punct magic unde creația încununează viețile unor mari scriitori ai literaturii române. Autorul a creionat inegalabil portretele unor mari scriitori români: Tudor Arghezi, Gala Galaction, Anton Holban, Victor Papilian, Lucian Blaga, Ion Luca, Marin Preda și Vasile Voiculescu.

Prin arta sa descriptivă, de a nara, dar și modul în care prezintă în mod poetic fapte, autorul se numără printre cei mai mari naratori și memorialiști contemporani. Impresia de fapt trăit, construirea unor „vieți în mișcare” fac cititorul să participe la trăirea faptelor și să le privească din interior.

Opera este un izvor nesecat de informații, astfel că, ea nu poate fi epuizată printr-o simplă prezentare. Ea poate fi redată din multiple ipostaze: operă literară, memorialistică, autobiografică, istorică, spirituală, portretistică, prin arta expunerii etc.

„Rotonda plopilor aprinși” este acel „rotund” care închide în el universalitatea și perfecțiunea. Valoarea ei este incontestabilă, probabil este unică în literatura română și de neegalat, pentru că presupune trăire, fapte de viață. Cititorul este captivat de magia rostirii, scriitorul parcă mărturisește în fața noastră fapte memorabile cuprinzând și pe cititor în această „*ROTONDĂ*”.

Valeriu Anania își ocupă locul binemeritat în panteonul liricii de influență religioasă. Creația lui este punctul de întâlnire al divinului cu omenescul, învăluit în aura eternității trăirii.

BIBLIOGRAFIE:

- Anania Valeriu, *Geneze*, Editura Cartea Românească, 1971.
Anania Valeriu, *Anamneze*, Editura Eminescu, 1984.
Anania Valeriu, *Imn Eminescului*, Editura Cartea Românească, 1990.
Anania Valeriu, *Rotonda plopilor aprinși*, Editura Cartea Românească, 1983.
Alina Safta, *Pelerinajul Sinelui*, Editura Transversal, 2007.

NICHITA STĂNESCU

Activitate:

Poet roman, născut la 31 martie 1933 la Ploiești, județul Prahova. A absolvit Facultatea de filologie a Universității din București în 1957.

Debutul în literatură și l-a făcut în 1957 în revistele Tribuna și Gazeta literară din Cluj cu trei poezii. Primul volum i-a apărut în 1960, "Sensul iubirii", care conține 112 de pagini de poezii. În 1964 apare volumul "O viziune a sentimentelor", volum cu care poetul primește Premiul Uniunii Scriitorilor. În 1969 tipărește "Necuvintele", un alt volum care primește Premiul Uniunii Scriitorilor. În 1972 obține pentru a treia oară Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de eseuri "Cartea de recitare". În 1975 obține pentru ultima oară Premiul Uniunii Scriitorilor și i se atribuie premiul internațional "Gottfried von Herder".

În 1980, propus de Academia suedeză, poetul candidează la Premiul Nobel alături de Elitis, Frisch, Senghor și Borges. Premiul este dat poetului grec Odysseas Elitis. Se stinge din viață la 13 decembrie 1983 la București.

POEZIA

Profesor coordonator: Alina Safta

creatii

Copiii facându-și ce!
O glândă vieții!
Prieteni la toate gospodăriile!
Iașim în toate!
Leșchiva dintr-o mână și porocul de centă!
Apoi cei mai frumoși din viață!
Rămânem cei mai frumoși amintiri!
Iașim în toate!
Apoi cei mai frumoși din viață!

Viață

Ramura de aur împrăștie strălucirea,
Două coarne de taur se văd pe câmpie.
Frunzele se leagănă în vânt,
Sunt niște copii ce zâmbesc vesele în soare.
Soarele îmbrățișează dealuri, câmpii, mare.
Florile împrăștie miresme adormitoare
Două frunze zglobii
Și două mere verzulii
Dansează parcă în ritm de vals pe trilurile păsărilor.
Natură, tu ești pentru mine viață!

Vizitiu Andrei
Clasa a V-a A
Școala Tudor Vladimirescu, Târgoviște

E bucurie

Natura ne dă viață
Infinită speranță.
Mieii zburdă pe câmpii,
Copacii zâmbesc în soare
Rândunelele se-ntrec în zbor.
Primăvara ne spune în șoaptă eterna poezie
Despre viață, bucurie.
Este o poveste a fiecărei primăveri,
pe care noi o trăim fără să știm.

Niță Valentina
Clasa a V-a A
Școala Tudor Vladimirescu, Târgoviște

Despre tine, natură

Aș putea așterne versuri mii și mii
Despre misterioasele, minunatele ființe
Ce trăiesc prin tine.

Zboară cu tine gânduri de copil
Ducându-l ca pe un împărat spre zări nespuse.
Natură ai suflet de copil,
minunile tale le cântă buze minunate.

Mățăoanu Alexandru
Clasa a V-a A
Școala *Tudor Vladimirescu, Târgoviște*

O speranță

O floare mirositoare,
Un zâmbet de soare,
un parfum de speranțe,
un bun venit,
un rămas bun iarnă,
Tu le știi primăvară!
Ne întâmpină la tot pasul,
frumusețea ta, primăvară!

Năstase Iliuță
Clasa a V-a A
Școala *Tudor Vladimirescu, Târgoviște*

Anotimpuri

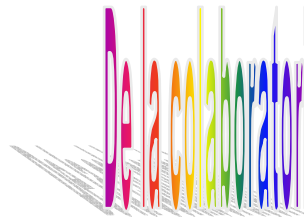
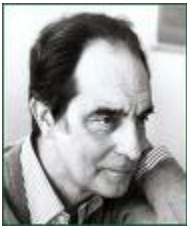
Primăvara e speranța
Vara este focul, este schimbătoare
toamna este-n sărbătoare.
Ne prindem cu mic cu mare în hora lor
Și râdem în soare,
bucuroși de soare.

Vidroi Gabriel
Clasa a V-a A
Școala *Tudor Vladimirescu, Târgoviște*

Gianni Rodari (October 23, 1920 - April 14, 1980) was an Italian writer and journalist, most famous for his books for children. He won the Hans Christian Andersen Award in 1970 and is considered by many to be Italy's most important twentieth-century children's author. His books have been translated into many languages, though few have been published in English.

Italo Calvino (15 October 1923 – 19 September 1985) was an Italian journalist and writer of short stories and novels. His best known works include the *Our Ancestors* trilogy (1952-1959), the *Cosmicomics* collection of short stories (1965), and the novels *Invisible Cities* (1972) and *If on a Winter's Night a Traveler* (1979).

THE TALE “LA BARCA CHE VA
PER MARE E PER TERRA”
The boat that sails on the sea and drives
on the ground
By Italo Calvino

In the tale “ La barca che va per mare e
per terra” Italo Calvino tells about a
king who said that the man who would

build a boat like that will marry his daughter . A man with three sons lived in that country ; two of them were intelligent but one was stupid. When they heard the king's proposal the two sons went to the wood and tried to build a boat like the one that king wanted. Since they behaved badly with a poor old man they found only a heap of wood. The third boy, who was instead a good person , talked with the man and the day after he found the boat without building it. Then he left the castle but he had to get through many tests : eating a big meal , drinking all the wine that was in the cellar , taking out all the furnishings . He was successful in this enterprise thanks to three special men : the man who eats everything, the one who can drink a river and the one who can carry a mountain . So the boy married the princess and they were happy forever.

The Devil's Bridge **A legend from Sardinia**

A morning of spring, a hunter of Illorai went out hunting for partridges. Between happy thoughts came to the river that divided him by the Forest of Illorai¹. Here a regret was expecting him : the Tirso river was full and a good man was not able to cross it. He invoked its patron saints but they didn't answer. He invoked the Devil and he appeared. "I would move into the forest hunting for partridges" told him the hunter. "I think I can build a beautiful bridge for you" answered the Devil and "what will you give me in exchange for the bridge? ". " I promise you the soul of the first that will pass over the bridge" promise the hunter. The devil accepted and on a whim the bridge was ready. Then the hunter whistled to call his dog, and when it was close to him, threw a stone on the bridge. The dog run behind the stone. "Take you, therefore, the soul of my dog" shouted the hunter. The joke was successful.

¹ *Illorai is a village situated in Goceano a region in the North of Sardinia where the river Tirso flows*

Legend of the "Panettone" the cake of Milan

There are several legends on the origin of the "panettone", the sweet symbol of Christmas. It is said that during a celebration organised by Ludovico il Moro, the cook burned the sweet. Then the apprentice made a sweet with butter, candied fruit and pasta. This sweet had a lot of success. The Duke asked Toni for the recipe, how this sweet was called. When he heard they haven't thought about a name he decided to call it "pan del toni" from which derives "panettone".

Another legend is the one of the young Ughetta, nun in a very poor convent. To celebrate Christmas together with his sisters, she added to bread dough sugar, butter, candied fruit and raisins and she drew with the knife a cross on top of the cake as a sign of blessing.

Whatever its origin, the "panettone" spread all over Italy, first in Lombardy and then in the rest of Italy up to become the sweet symbol of Christmas in our country..

*POLISH WRITERS
Marzena Team*

Aleksander Fredro

- Aleksander Fredro (June 20, 1793 – July 15, 1876) was a Polish poet, playwright and author.

Count Aleksander Fredro, of the Bończa coat of arms, was born in the village of Surochów near Jarosław, then a crown territory of Austria. A landowner's son, he was educated at home.

He entered the Polish army at age 16 and saw action in the Napoleonic wars, including the Moscow campaign. His memoir *Topsy Turvy Talk*,

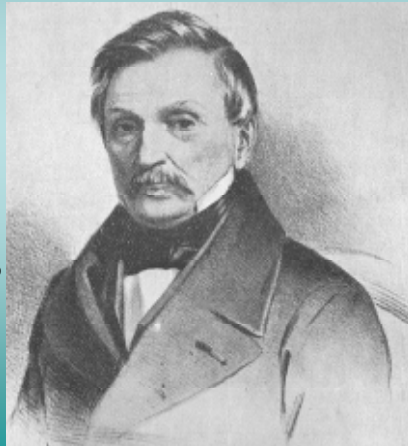
which echoes the style of Laurence Sterne's *Tristram Shandy*, recounts his military experiences during Bonaparte's last campaign. While in France in 1814, he took an active interest in French drama. After leaving the army he settled on his estate and began as a writer.

Fredro made his literary debut in 1817, but he was not interested in the problems of Romanticism. He wrote social comedies about the lifestyle of the Polish nobility and is known for his skill in from the period, or farce.

Two of Fredro's tales, *The Mcharacterization* and *plot*, as well as the flexibility of his language. His work also features humor typical of folk theatre onkey in the Bath

(*Małpa w kąpielu*) and *Paul and Gawel* (Paweł i Gawel), are children's stories. His best known comedy, *Zemsta* (*The Revenge*), was in 2002 adapted for the screen in Poland.

Fredro was the maternal grandfather of the head of the Ukrainian Catholic Church, Metropolitan Andriy Sheptytsky.

Jan Kochanowski

Jan Kochanowski (1530 – August 22, 1584) was a Polish Renaissance poet who established poetic patterns that would become integral to Polish literary language. He is commonly regarded as the greatest Polish poet as well as the greatest Slavic poet prior to the 19th century. Kochanowski was born at Sycyna, near Radom, Poland. Little is known of his early education. At fourteen, however, fluent in Latin, he was sent to the Kraków Academy. After graduation in 1547 at age 17, he attended the University of Königsberg (Królewiec), in Ducal Prussia, and Padua University in Italy. At Padua, Kochanowski came in contact with the great humanist scholar Francis Robortello. Kochanowski closed his fifteen-year period of studies and travels with a final visit to France, where he met the poet Pierre Ronsard. In 1559 Kochanowski returned to Poland for good, a humanist and Renaissance poet. He spent the next fifteen years close to the court of King Sigismund II of Poland, serving for a time as royal secretary. In 1574, following the decapment of Poland's recently elected King Henry of Valois (whose candidacy to the Polish throne Kochanowski had supported), Kochanowski settled on a family estate at Czarnolas ("Blackwood") to lead the life of a country squire. In 1575 he married Dorota Podlodowska, with whom he had seven children. Kochanowski is sometimes referred to in Polish as "Jan of Czarnolas" ("John of Blackwood"). It was there that he wrote his most memorable works, including The Dismissal of the Greek Envoys and the Laments. Kochanowski died, probably of a heart attack, in Lublin on August 22, 1584.

Ignacy Krasicki

Ignacy Krasicki (Dubiecko, February 3, 1735 – March 14, 1801, Berlin), from 1766 Prince-Bishop of Warmia (in German, Ermland) and from 1795 Archbishop of Gniezno (thus, Primate of Poland), was Poland's leading Enlightenment poet ("the Prince of Poets"), Poland's La Fontaine, author of the first Polish novel, playwright, journalist, encyclopedist, and translator from French and Greek.

Jan Brzechwa

Jan Brzechwa real name Jan Wiktor Lesman (August 15, 1898 – July 2, 1966) was a Polish poet and author, mostly known for his contribution to children's literature. He was also a translator of Russian literature, translating works by Aleksandr Pushkin, Sergey Yesenin and Vladimir Mayakovsky. He was married twice and had a daughter, Krystyna, from his first marriage.

Brzechwa is a writer's pseudonym; and translates into 'fletching' (the tail section of an arrow). He changed his name in order to appear more Polish and avoid being confused with his cousin Bolesław Leśmian, also a poet.

Jan Brzechwa was born in Żmerynka in Podolia to a Polish family of Jewish descent. Upon moving to the city of Warsaw he graduated from the School of Law at Warsaw University. During the Polish-Soviet War, he served in the 36th Regiment of the Academic Legion and his formal writing debut took place in 1920 by way of various humor magazines. In 1926 he published *Oblicza zmyślone*, his first book of poems and his first set of poems for children *Tańcowała igła z nitką* was published in 1937. He also worked as a lawyer and attorney for the Polish Society of Authors and Composers (ZAIKS) where he specialized and excelled in copyright law. Brzechwa died in Warsaw in 1966 and is buried at the Powązki cemetery.

*Italy a beautiful Country.
We invite you to see the BEAUTIFUL ITALY*

OUR SCHOOL

CARMELA TEAM ITALY

The Liceo scientifico "Renato Caccioppoli" is a new building. It consists of 35 classrooms, offices, workshops and an informatics laboratory. There are also a library, a hall to watch film and another one to listen to music. The building has got three floors. It is very sunny and is located in the plain just under the volcano Vesuvio.

There is also a section of Liceo classico. In the school there aren't only teenagers from Scafati, but also from neighbouring towns.

OUR PATRON

In 2004, the school Liceo Scientifico has been dedicated to Renato Caccioppoli. He was born on 20 January 1904, in Naples. His mother was Sofia Bakunin, daughter of Michele Bakunin. Following the wishes of his father, a known Neapolitan surgeon, Renato registered to Engineering, but then he attended Mathematics. In 1925, he graduated at the University of Naples. In 1928, Renato qualified as an university teacher and then he went to Padua, where he won the competition for the chair of "Analisi Algebrica". At the age of 28, the Academy of Lincei conferred him the national prize of the class of Physical Science. In 1934, he went back to Naples to teach The "Teoria dei Gruppi", "Analisi Superiore" and "Analisi Matematica", until his death.

His life was always quite problematic. His eccentric and nonconformist personality, profoundly antifascist, induced him to experiment the life of the vagrants and of poor people, he was arrested for mendacity. In 1938, he improvised a speech against Hitler and Mussolini, for this reason he was arrested and was interned in a mental home because people believed he was mad. When he was released he continued to teach at university.

Renato committed suicide in his home on 8 May 1959.

VILLA DEI MISTERI

The ownership of the Villa is unknown. The Villa of the Mysteries is considered a suburban villa, with a close relationship to the city, but outside the town. The name of the Villa comes from the paintings in one room of the residence. This space may have been a triclinium, and is decorated with very fine frescoes. Although the actual subject of the frescoes is hotly debated, the most common interpretation of the images is that they are scenes of the initiation of a woman into a special cult of Dionysus, a mystery cult that required specific rites and rituals to become a member. The Villa had very fine rooms for dining and entertaining and more functional spaces. It was not uncommon for the homes of the very wealthy to include areas for the production of wine, olive oil, or other agricultural products, since many elite Romans owned farmland or orchards in the immediate vicinity of their villas.

WHAT PEOPLE LIVING IN POMPEI ATE

The ancient inhabitants of Pompei usually had an abundant breakfast in the morning. They ate fruits and cereals. At midday they had lunch, they ate fish, eggs, fruit and legumes. Dinner was very important for Pompeians in fact they invited their friends and had dinner together. A delight for them was a sauce of fish. This sauce was very sour. In it there were sardines, fish's eggs and hen's eggs. All these ingredients were mixed together. Finally there was a sauce called Garum. This is also an important ingredient to make meat-ball that was one of favourite food for Pompeians. Moreover they used many pot-hers as laurel. They used it to preserve food. The Pompeians usually ate a lot of fruit, bread and vegetables.

In the picture : a shop where they sold food and drinks.

Realizatorii revistei:

Prof. Alina Safta

Înv. Rodica Voicu

Prof. Tănase Cristina

Prof. Elena Torresani, Italy

Prof. Carmela Santoriello, Italy

Prof. Marzena Pytel, Italy